

JAK FUNGUJE TÝM, KDYŽ OPRAVDU O NĚCO JDE...

ANEB „TA POHODA, KDYŽ JDE O ŽIVOT!“

Už dlouho si myslím, že většina konfliktů a trápení mezi lidmi vzniká - a často i dost dlouho přetrvává - kvůli hloupostem. Když dlouhodobě sleduji svoje i cizí sváry a nesyváry uvědomuji si, jak málo z nich je kvůli něčemu opravdu podstatnému. Většina konfliktů, ať už doma s partnery či rodiči, nebo v práci začne nad nějakou banalitou a jenom někdy během nich vystoupí na povrch ta pravá, hlubší příčina. Většinou se pereme o energie, tedy o role, které kdo má nebo nemá zastávat, o to, kdo bude o čem rozhodovat. Často jde jen o sebeprosazení a potřebu cítit respekt, o což si taktéž neumíme říct jinak... Vlastně jsou to spory o kompetence většinou prokládané přesvědčováním o různých vlastních pravdách, které z dlouhodobého hlediska málokdy váží víc než počasí minulého víkendu. Už si ani nepamatuju jak bylo...

Měl jsem nedávno příležitost vidět kardiologickou operaci. Tým asi dvanácti lidí, kteří jsou celkem zvyklí pracovat v situacích, kdy opravdu o něco jde, přesněji kdy jde skutečně o život; i když o cizí. A konstatuji, že takhle zkušenost mi předchozí úvahu potvrdila. Na sále vládla pohoda, vtipkovalo se a přitom byla cítit absolutní profesionalita. Bylo zřejmé, že lehkost přístupu k procesu nic neubrala na vážnosti jeho výsledku a s ním spojené odpovědnosti. Tedy pár postřehů jak takový tým funguje:

- Každý ví co má dělat, je jasné, kdo za co zodpovídá
- Dělá se to a pouze to, co je třeba, nikdo nedělá zbytečnosti, natož aby je někomu nařizoval

- **Vtipkuje se** a to z pohledu zvenčí i na hraně obecné etiky. Prostředí i procesy, které tam probíhají mají své VLASTNÍ normy
- **Sexuální harašení probíhá** samozřejmě a lehce. V míře, která dotváří pohodu. Nikdo se neuráží, máte pocit, že můžete říct komukoli cokoli. Všem je jasné že jde vtipkování, nikdo si nic nevztahuje...
- **Hraje hudba nebo rádio** a když operatér potřebuje, řekne si o ztlumení na určitý výkon – třeba při návratu z externího oběhu na práci vlastního srdíčka... Obecně, **kdokoli něco potřebuje** a řekne si o to, je vyslyšen – všichni vědí, že si neříká o nesmysl a že je to třeba.
- Existuje tu **korelace mezi výší odměny, odpovědností a podávaným výkonem** a to i časově. Jsou asistenti a sanitáři, kteří většinu času sedí a třeba si čtou časopisy, na druhé straně chirurg, který celý čas (cca 3 hodiny) dělá tu nejzodpovědnější práci s významnou podporou celého týmu spolupracovníků.
- **Když se něco nedaří, věcně se řeší problém nikoli viník nebo kompetence.** Nikdo nelamentuje, neukazuje, že by to uměl líp. Je cítit důvěra, vědomí, že ten, kdo to má na starosti, dělá to nejlepší. Ostatní bez křeče a zlosti čekají, čas se řídí možnostmi – tj. vitalitou - pacienta.
- Když se objeví problém je kam zavolat o pomoc.
- **Všichni znají tu nejhorší variantu, zažili ji, jsou s ní smíření a neúspěch na ně nemá hmotný dopad.** O úspěch se neusiluje pro peníze, jde spíš o seberealizaci, osobní profesní prestiž, prestiž týmu a kliniky...
- Každý **otevřeně a ochotně ukazuje, co dělá a je vidět, že o své práci rád/a mluví.** Má jasno v tom, co dělá, za co zodpovídá a jak co bude řešit. **Nekonají se schůzky za zavřenými**

dveřmi... všichni vědí všechno a starají se o to, co jim přísluší, profesní věci jsou 100% sdíleny. Ty soukromé do značné míry také

- Mimoto se pořádají semináře a kurzy na nichž se v praxi a doslova živě ukazují a učí techniky práce (někdy je dokonce uspořádají lékaři sami pro sebe a své kolegy)
- Kardiolog předává kolegům práci, aby zavřeli hrudník s dotazem, kdy začíná hokej... že aby se to stihlo.

Uvědomuji si, že jsem popsal jen jedno pozorování jedné operace bez významnějších časů a vztahů před a po a ještě takové při, níž všechno podstatné fungovalo jak mělo a potíže se řešily pouze kolem funkčnosti některých technických zařízení. Víím, že tato situace není úplně běžná, ale potěšilo mne, že to tak vůbec může fungovat. Kdykoli totiž na pohodový a profesionální tým narazím mám z toho náramnou radost a vnímám to jako optimistické znamení, že i taková je realita. Jinými slovy stojí za to hledat práci v týmu, který funguje příjemným a přitom efektivním způsobem. Navíc to zřejmě není hledání nesmyslné a nekonečné. Přece když to jde v takhle vážné oblasti pak nevidím důvod, pro který by to nešlo v kterémkoli oboru. Záleží jen na lidech a na jejich rozhodnutí. Věřím, že tenhle pacient by operaci přežil i kdyby tam taková pohoda nebyla, ale všichni si můžeme vybrat jestli pracovat s radostí nebo otráveně, tak proč brát a prožívat něco, co nám nevyhovuje...

Přeju vám hodně štěstí při vašich operacích.